

25

Scházím po kamenných schodech a zastavuji se. Předemnou je močál Druhé zóny a mně se přes něj podruhé moc nechce, už kvůli těm hejnům štípajícího hmyzu, které bzučí nad hnijící vodou.

„Jdi po ochozu vlevo, Yorku,“ ozývá se mi v uchu hlas.

Je to zase Petra Crockettová. Mluví tiše a klidně, ale i tak sebou trhám.

„Zavede tě k semenným knihovnám v Osmé zóně.

Tam jsme ztratili...“ Váhá. „Tam jsme ztratili toho androida. Začni s pátráním tam.“

„Provedu,“ říkám.

„A Yorku, Osmá zóna je nevyzpytatelná.

Nevyzpytatelnější než ty ostatní, takže se nezastavuj.

Máš čas do soumraku, abys splnil úkol a vrátil se.“

Její hlas je klidný jako předtím, ale slyším v něm náznak čehosi dalšího. Napětí? Netrpělivosti?

„Vrátím se tak rychle, jak jen to půjde,“ odpovídám.

„Výborně,“ chválí mě. „Naše databáze jsou ti k dispozici. A ve sluchátku máš sledovací zařízení. Pokusím se tě vést.“

Děkuji jí a stoupám na ochoz vlevo. Ochoz se s hukotem dává do pohybu a já projíždím středovou palubou.

Kupoli Útočiště nechávám za sebou a ocitám se nad suchou, pustou plání Šesté zóny. Podle informačního stanoviště, které míjím, tady bývala džungle. Teď už ale není. Jsou tu mrtvé stromy s větvemi jako pahýlovité prsty, hromady prachem zaváté trávy a dlouhé listnaté úponky, které dorostly tak daleko, jak mohly, než jim došla voda a ony přestaly růst a vyschly.

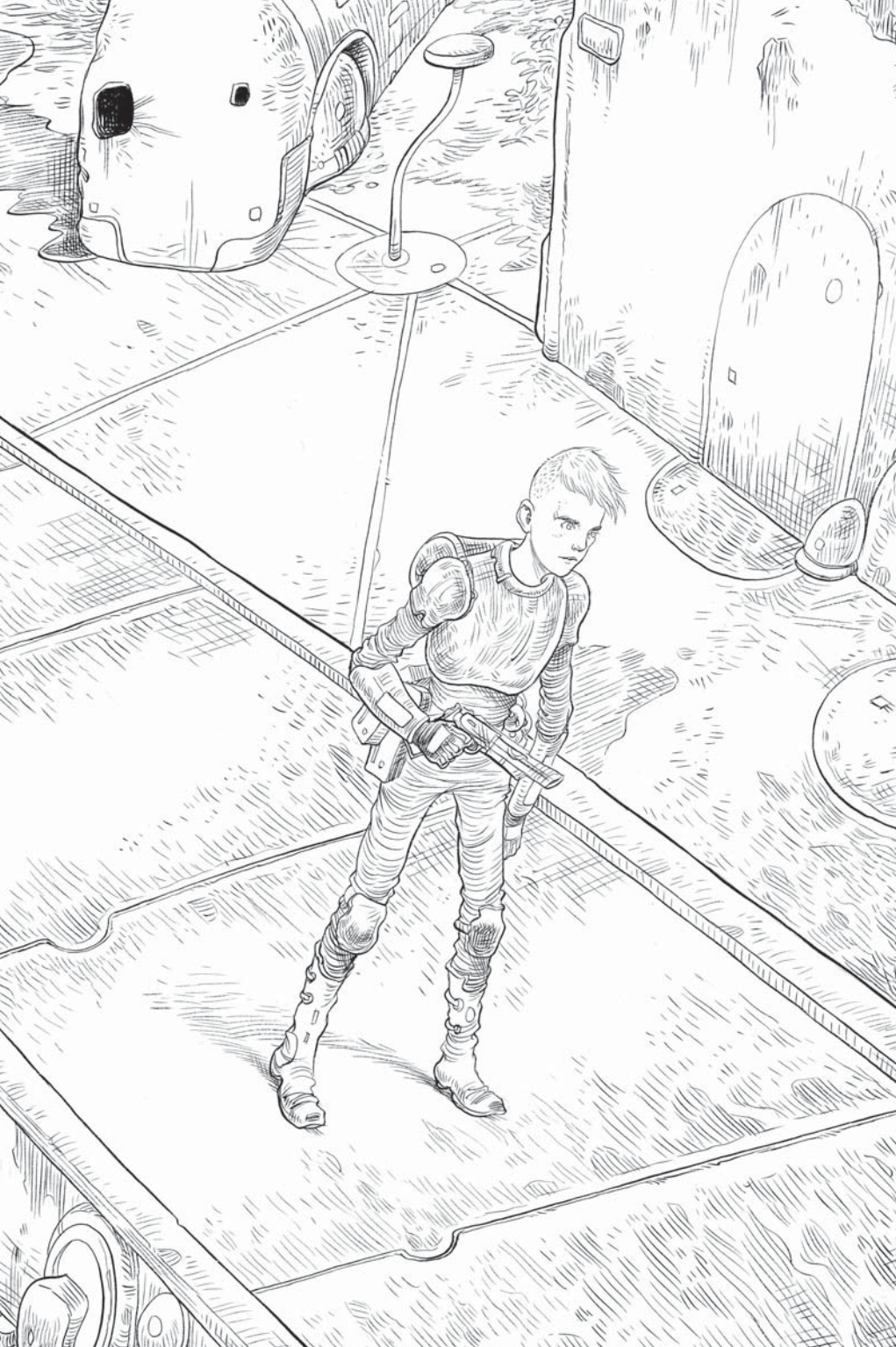
Oblouková světla nad hlavou pálí čím dál tím víc – napodobují žár poledního slunce. Potím se a mhouřím oči proti oslnivému jasů.

Zapínám chlazení v elaplášti.

Zóny se střídají a mění. Čas ubíhá. Petra Crockettová mi ještě jednou připomíná důležitost mého úkolu.

Vidím zbytky lidských sídel, ale všechno je opuštěné. Věž bez oken, s jednou stranou pobořenou padajícím stromem. Řadu vyvýšených nádrží, zrezivělých tak, že už by neudržely vodu. Světelnou turbínu s polovinou černobílých plachet, polámanou. A stezky, které křižují celou zónu.

„Míjíš magnotransportní síť,“ vysvětluje Petra.
„Bohužel nefunkční. Ale možná zažiješ nějaké statické ruše...“

Její hlas zaniká v hlasitém praskotu.

Cesty v téhle prašné krajině připomínají jizvy. Kolem nich stojí vraky uvíznutých zrezivělých vozidel s magnetickými pohony. Statický šum opadá a střídá ho ticho.

„Blížíš se k ústředním semenným knihovnám.“ Zase slyším Petřin hedvábně uhlazený hlas. „Ale čas běží. Nemusím snad opakovat, jak je důležité, abys postupoval rychle.“

Ochoz zpomaluje a zastavuje. Konečně. Scházím dolů na koberec bujně zelené trávy.

Stojím na okraji velké louky. Ve střední vzdálenosti jsou terasy, propojené dalšími ochozy a plné polic. I ty jsou zarostlé dlouhou, hustou trávou jako všechno ostatní. Stébla se pohupují v závanech vzduchu od zavěšených turbín.

„Osmá zóna,“ potvrzuje Petra Crockettová. „O toho androida jsme přišli na horních patrech Čtvrté banky.“

Pokračuji v cestě. Brodím se trávou, která mi dosahuje po kolena a jejíž semenné klásky se kymácejí ze strany na stranu. Při každém dotyku se z nich do vzduchu sype pyl.

Jelikož jsem strávil většinu života ve vnějším trupu, připadaly mi i ostatní zdejší zóny zvláštní, ale aspoň připomínaly prostředí, jaké kdysi existovalo na Zemi.

Tohle je však něco jiného. Tráva je moc hustá. Moc zelená. A mám pocit, jako kdybych... já nevím. Nejspíš se mi to jenom zdá, ale jako kdybych ji slyšel růst...

O něco zakopávám, zastavuji se a dívám se pod nohy. Vidím nějaký terminál, ležící na boku. Jeho obal i obrazovku pokrývá vrstva trávy.

A není jediný.

Nořím se hlouběji do travnaté zóny. Ze všech stran mě obklopují boule a kopečky, které maskují obrysy počítačových konzolí a pracovních pultů, videoobrazovek a holostanic. Brodím se rozsáhlým bioinženýrským centrem, které ale dokonale přerostla hustá, rozvlňená tráva.

„Pokračuj dál.“ Petře zní v hlase stále stejná směs starosti a netrpělivosti. „Jestli zpomalíš, vyseje se na tebe tráva.“

Skláním hlavu a v šoku vidím drobounké klíčky trav, které vyrůstají na přední straně mého elapláště i na botách. U žhavého štěpu! Něco tady rozhodně není v pořádku.

„Před tebou je Čtvrtá banka. Jdi po hlavním ochozu. Bohužel přestal fungovat už před pěti sty lety.“

„Vidím to,“ říkám Petře, když se přede mnou objevuje řada teras. Jako všechno ostatní jsou i ony porostlé hustým kobercem trávy. „Vyrážím.“

Stoupám na ohoz, kolem teras plných
datastanic, lesklých a lemovaných zelení.

Na horní terase se zastavuji. Vidím
nahrbený, nehybný obrys

ochranného skafandru

porostlého trávou. Blížím

se k němu a v uchu mi

opět zní statický šum.

Jsem tady sám za sebe.

Vytahuji řezák a seškrabuju trávu pokrývající hledí přílby. Narážím na vyrytou jmenovku s jediným slovem. *Connor*. Tisknu tlaková čidla, hledí se otevírá – a já se dívám do mrtvých očí bývalého obyvatele mé spací kukaně.

Polykám. Není divu, že mi Petra a Travis neřekli, co se s ním stalo.

Rozechvěle zase hledí zavírám a ustupuji. Přitom klopýtám o předmět přímo za mnou. Shýbám se a seškrabuju trávu. Je to ten sledovací android. Jeho

trup pokrývá tráva, která zakořenila v kovových šterbinách. Nedokážu uvěřit, jak rychle ta tráva roste.

Převracím androida na bok a vytahuji šroubovrt. Je příjemné zase ho svírat v ruce. Jako za starých časů ve vnějším trupu, když jsem dělal to, co umím nejlíp.

Sbíral jsem součástky zoidů.

Provtávám hlavový kryt a odkládám ho stranou. Paměťová jednotka leží přímo přede mnou. Navrtávám otvor do uriliového obalu a prsty hledám uvolňovací tlačítko. O chvíli později se ozve klapnutí a celá jednotka se mi sesune do dlaně.

„Paměťová jednotka neporušená,“ šeptám si sám pro sebe a ukládám ji do kapsy elapláště. „A zajištěná.“

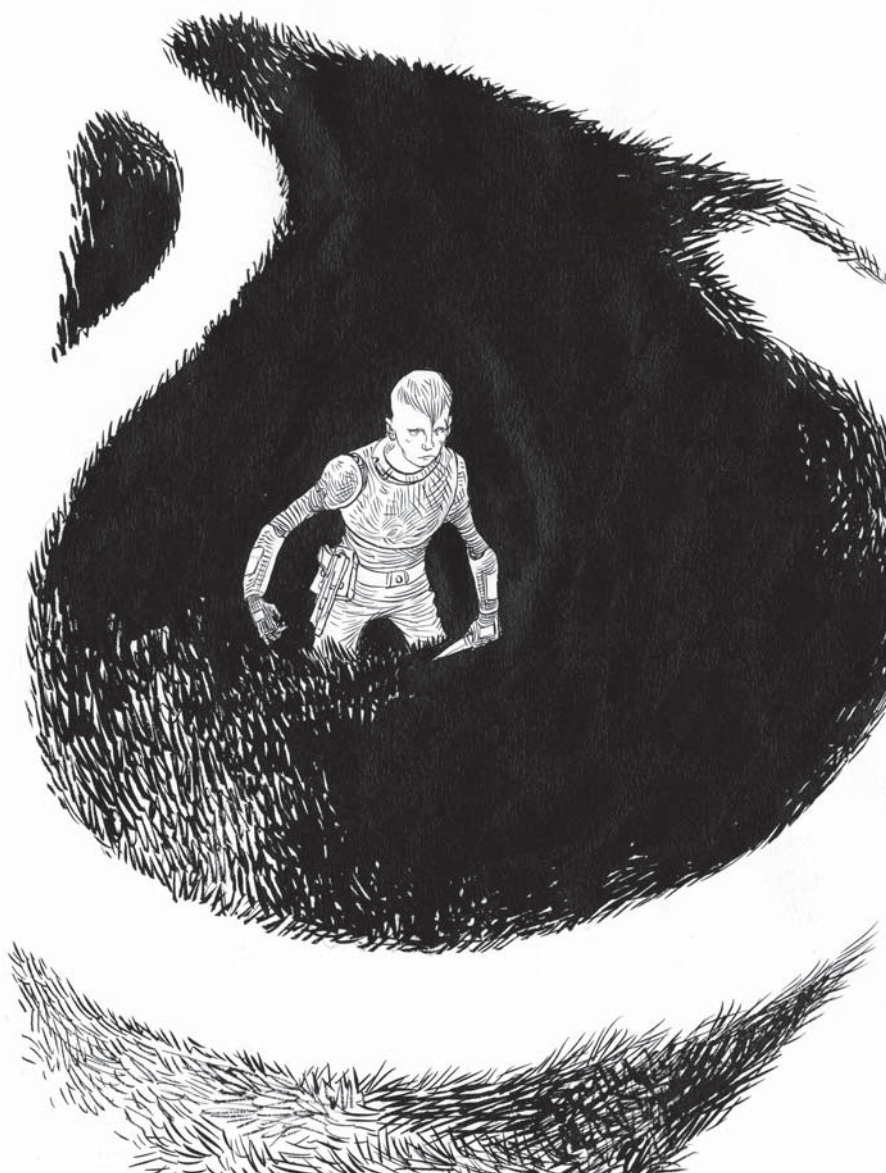
Opouštím terasy a mířím k ochozu. Sleduji pruh sešlapané trávy, který jsem vytvořil cestou sem. Cítím se dobře. Jsem rád, že jsem byl Útočišti užitečný a že všechno proběhlo bez zádrhelů. Taky mám zvláště povznesenou náladu z toho, že jsem se zase jednou dostal na sběračskou výpravu. Uvažuji, jestli pro mě Petra Crockettová nebude mít další podobné úkoly, když tu zničehonic zhasínají světla.

„Je noc,“ říká hlas v mém uchu. Petra Crockettová je zpátky a nezní nijak spokojeně. „Zajistil jsi paměťovou jednotku toho androida, Yorku?“

Odpovídám, že ano.

„Tak se dostaň z Osmé zóny, jak dokážeš nejrychleji,“
pobízí mě.

Nade mnou září jediné obloukové světlo, které
proměňuje rozvlněnou trávu ve stříbřité moře. Přidávám

do kroku, ale vidím, jak se ke mně blíží dlouhá hadovitá stopa bioluminiscence. Je mezi mnou a ochozem, a i když utíkám, obkličuje mě ze všech stran. Ocitám se v zářícím, tepajícím prstenci.

Z trávy se vynořuje hlava na dlouhém šlachovitém krku. Prudce zastavuji. Hlava má čtyři žluté oči a dlouhou tlamu s mírně pootevřenými čelistmi, ve kterých jsou vidět tři lesklé tesáky a dva rozeklané jazyky, které se kmitavě vysunují a zasunují. Hlava je necelý metr přede mnou, a když se ohlížím, vidím všude kolem svíjející se tělo.

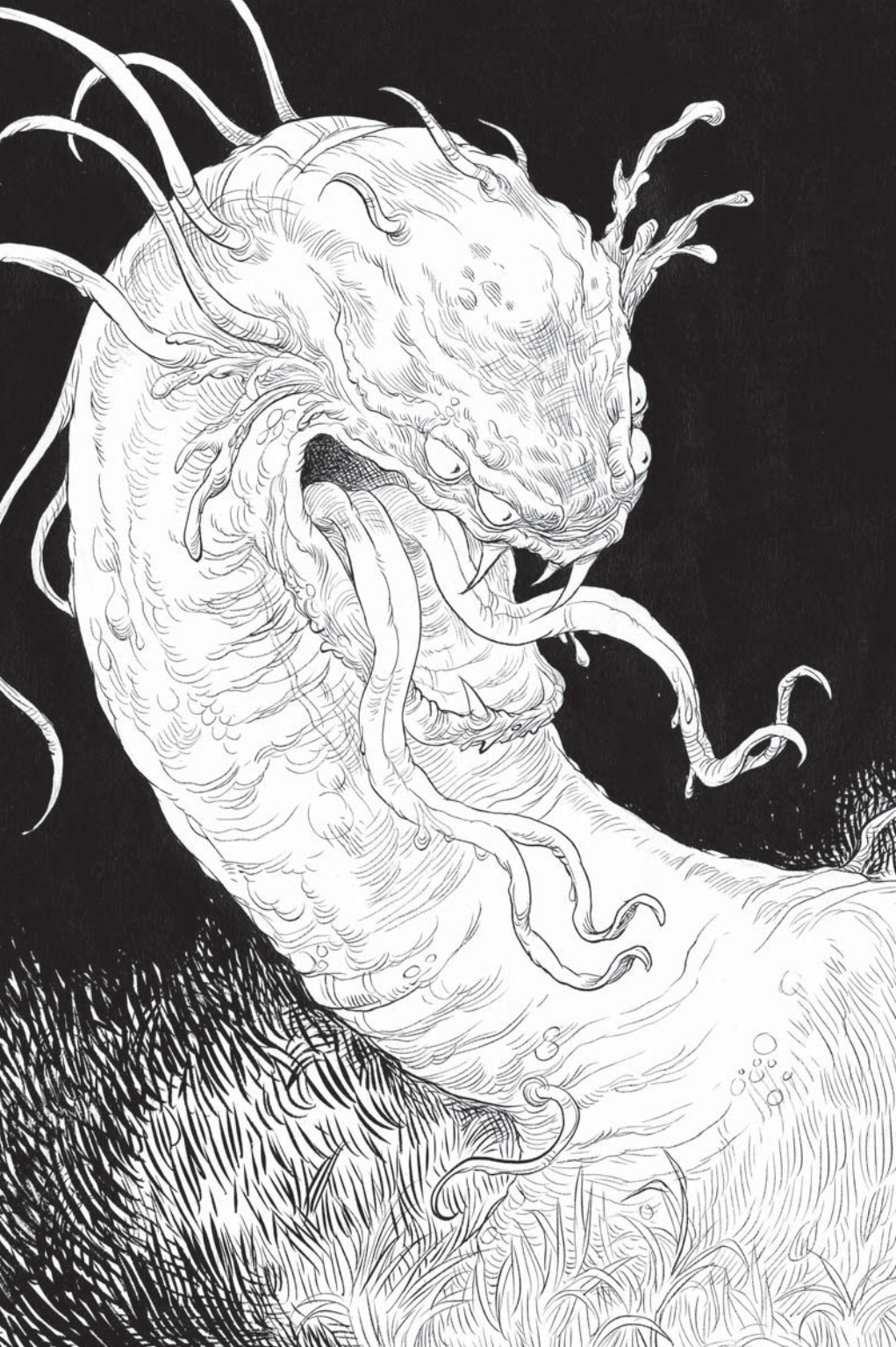
Ten had je obrovský a nemám kam utéct. Jsem v pasti. Vzhledem k dekontaminační proceduře v Útočišti se nesmím nechat kousnout ani škrábnout. Tělo se stahuje, čelisti se rozevírají. Je to otázka života a smrti...

Tvor útočí.

Zakusuje se do ramene mého elapláště a já divoce bodám do hadí hlavy řezákem. Slyším šplíchnutí, zasyčení a z krku tvora tryská hustá tmavá tekutina. Had se stahuje. Vytahuji pulzér a mačkám spoušť.

Jednou. Podruhé. Potřetí.

Břečkoule nacházejí cíl a hlava tvora vybuchuje. Přeskakuji kouřící pahýl a utíkám, jako kdyby na tom závisel můj život. Musím se dostat z téhle hrozné zóny.

Co nejrychleji se brodím hustou trávou k ochozu, šplhám na něj a nechávám se odnášet zpátky. Ohlídím se za sebe. Tvor se opět zvedá a já s hrůzou sleduji, jak na pahýlu krku vyrůstají tři menší hlavy. Na konci ochozu celý otřesený sestupuji.

„Pokračuj v cestě!“

Hlas Petry Crockettové mě vytrhává z ohromení. Skláním hlavu a všímám si, že moje boty pokryté trávou vrůstají do země. Vytrhuji je a dávám se do běhu.

Když dorážím domů, jsem na pokraji sil. Tělo mi porůstá čerstvá zelená tráva, která mě tíží a roste rychleji, než ji stíhám odtrhávat. Ale jsem v pořádku. Žádné škrábance, žádné řezné rány.

Hroutím se na čidlo, dveře se otevírají a já padám do tlakové komory. Se zasyčením se komora zavírá a ozývá se klidný hlas.

„Připravte se na dekontaminaci.“

